

CÁI THU ☐ BAN Đ ☐ U L ☐ U LUY ☐ N ☐ Y

(Viết tả ☐ ng ng ☐ i ba ☐ n tri ky ☐ :
Bác Sĩ Pha ☐ m Quốc Quân,
Đa ☐ i Ho ☐ c Y khoa Bordeaux, France.)

Em yêu dấu,

Anh m ☐ ☐ đâu lá th ☐ vớ i câu th ☐ cu ☐ a Thế L ☐ “Cái thu ☐ ban đâu l ☐ u luy ☐n ấy... Ngàn năm ch ☐ a dễ mấy ai quên” b ☐ i vì nó thậ t đúng vớ i tâm tra ☐ ng anh đang sống dù đã b ☐ c vào tuổ i già và kê t đạ o ấy, biê t ly đến nay đã gân n ☐ a thế ky ☐ cũng ch ☐ a mô t lần gắ p la i em.

Em vẫn biết, con ng i anh ba n ch t k n đ o hay che đ u t n h ca m mà đ o đ o c lòng mình qua i th i t h i t t n h i b i t h u c đ o y m a n h b i i n i t m . Tu o i gi a đ i gi a ca n h h o a n h o n , ch a n g b a o l a u chi u t a n r o i s e n h a t n a n g n e n v a o t h i đ i e m n a y , a n h c h i m u o n b a y t o s t h a t t i t r a c u n g đ e t h a n h t h a t v i c h i n h m i n h ! Q u a t i n h , t b u o i c h i a t a y , h i n h a n h e m v a n đ i b e n c a n h đ i a n h ; m o i k h i n h đ e n , t a m h o n l a i đ a y l e n m o t n o i b u o n t i e c n u o i . . .

Em còn nh s n tr o n g Y e r s i n Đ a L a t , s n g m u m e n h m a n g m o t b u o i s a n g t r i l a n h v a o g i r a c h i , a n h đ e n g a p e m l a n đ a u l a m q u e n . E m , n g i c o n g a i S a i g o n t h e o h o c v a n o i t r u n i đ a y , c o c a i t e n d a i d e n h m a a n h c h a n g b a o g i q u e n : “ T r o n g T h i K i m S n g S y l v i e c l a s s e p h i l o 6 2 – 6 3 ” . N a m c u o i , v i e m t h i r t “ B a c ” n e n a n h đ a t r o n n h a , c u n g đ i x e đ o l e n N h a T r a n g đ e g i u p e m t h i l a y b a n g T ú T à i c h o n g t r i n h V i e t t h a n g 8 m u a h e 6 3 . L u c e m b o c v a o p h o n g t h i , a n h c o đ n n e n t h t h a n m o t m i n h n g o a i b a i b i e n , t i n h c g a p n g a y m e a n h v a h a i e m đ a n g t a m n a n g n g h i h e o đ a y l a m a n h g i a t m i n h , n g n g a n g đ e n l a n g n g i . . . T u o i 1 8 v a b o c v a o đ i , t h u c đ o y b i i t i n h y e u m a đ a t a p t a n h n o i d o i q u a n h r o i b i l o t a y !

Mô t bu o i t o i t r e n Đ a L a t , 1 0 g i đ e m k h i t h a n h p h o đ a y e n n g u , e m h o t h o a n g g h e n h a a n h , m a t x a n h n h t a u l a , k e c h u y e n b i n g i t h a y d a y k e m m o n M a t h t o t i n h , n h o t o n o i i y e u t h o n g c h i e u h o m a y . E m v a t h o v a k e v i v e n g a i n g u n g s h i l a m a n h t h e m t o đ a c v a h a n h đ i e n v i m o i t i n h đ a u c h a n t h a t . N o i m a u a n h h u n g , a n h đ i k i e m o n g t a v a c u o i c u n g d u c h a n g c o g i s a y r a , a n h v a n t h o h a o đ a b a o v e n g i y e u v e l a i c x a y e n o n . . . C h u y e n c u c o n n h m a n g i x a h o m n a y đ a u r o i ?

Xong trung ho c Yersin, anh v e Saigon theo Đ a i ho c D o c k h o a , o t r o n h a n g i q u e n c u n g n g a y s a t k h u n h a e m đ o n g B u i T h i X u a n n e n c h i e u n a o a n h c u n g g h e , t i t e t a m s o m a i đ e n k h i b a e m đ i l a m v e . . . C o l u c , h a i đ a n g o i t a n g a u o q u a n n o c g a n đ o v a c h i n h t a i n i đ a y , t i n h c a n h đ a c h o n g k i e n t a n m a t c a n h t o t h i e u c u a T h o n g T o a T h i c Q u a n g Đ r c o n g a y g o c g a t P h a n Đ i n h P h u n g v a L e V a n D u y e t . S a o c a i t h i s o n t r e a y , c h u n g m i n h h o n n h i e n q u a e m n h i ?

Anh vẫn nh S n g , t h a n h i n h n h o n h a n h , t o c đ e n g a n g v a i g i o n g c o c a s i S y l v i e V a r t a n đ o n g t h i , t u n g t a n g m a c v a y “ p l i s s e e ” v i c h i e c a o l u a x a n h , h e n h o t h e o a n h n h a y n h o t t r o n g c a c “ b o o m ” t o c h o c o n h a b a n b e h a y p h o n g t r a c a n h a c . C o n t r a i o t u o i m i i l o n v o t n h i e u t o i l o i . . . a n h đ a n o i d o i m e l a x e b i m a t c a p r o i đ e m b a n c h i e c M o b y l e t t e a y đ e l a y t i e n đ i c h i v i e m .

Mùa thu tháng 10 năm 1964, anh đ c giấy phép đi du ho c Pháp và t đó hai đ a xa nhau... Ngày anh đi, đôi mắt em buồn, long lanh n c mắt gi n h n vì t ng anh đã phu tình, bo em i la i đê hô h i lên đ ng bay về chân tr i m i ph ng Tây. Th i gian đã tra i i và nghi vấn ấy cu a em chi đúng mô t phân nho . Anh ho c Y khoa i Bordeaux, ra tr ng và sau mấy chu c năm làm viê c i bê nh viê n, bây gi đang sống đ i h u trí.

Th i gian đâu, th em và th anh chông chấ thành t ng đống... rồi mỗi năm mỗi vãng! Không thấy nhau đã lâu mà đ i ng i con gái r c r đ c mấy mùa xuân? Do lẽ ấy, anh cũng đành an ph n, âm thâm chấp nh n cái duyên số bẽ bàng. Em ho c philo h n còn nh bài th “Les Feuilles Mortes”: “Dans ce temps là, la vie était plus belle / Et le soleil plus brulant qu’aujourd’hui” (Thu ấy, cuê c đ i đê p quá và mắ t tr i hình nh nóng h n hôm nay) và câu cuối cùng kết lu n t a nh chuyê n hai đ a mình: “Et la vie sépare ceux qui s’aiment / Tout doucement, sans faire de bruit” (Và cuê c đ i luôn chia cách nh ng ke yêu nhau, âm thâm trong lă ng lẽ).

Th i gian qua nhanh nh bóng mây, thắm thoát đã 49 năm kê t ngày xa em và dù muốn hay không, chúng ta mỗi ng i cũng đã cho n mô t cuê c đ i hay nói khác đi mỗi ng i mô t con đ ng. Anh lâ p gia đ i nh s m vào mô t hoàn ca nh bắt buê c cuối th p niên 60; me cu a ba đ a con anh là phu n Pháp tốt nghiê p cùng phân khoa nh ng có lẽ vì đ i sống tình ca m nhiêu khác biê t không mấy suôn se , thu n hòa nên gi a đ ng đ t gánh... v i chông ly di !

Đôi khi anh t ho i: “Khi con ng i thiếu ha nh phúc giống cái đon b y mất điê m t a vì thể ky niê m êm đê cân thiết nh nh ng chiếc phao đê ho bám víu nô i trôi gi a dòng ha i u?” “Cái thu ban đầu lu luy n ấy” lúc đó th ng nô i b t nh mô t ky v t vì mang sẵn nhiêu ý tình cao đê p!

Vấn biết rằng, dòng đ i nh dòng sông, n c mát hay la nh, nông sâu tùy khúc đê hiê u th c tế... nếu may mắn mà g p la i, nhiêu triê n vo ng chúng mình sẽ không nh n ra nhau và cũng có thê thất vo ng không ch ng! Có lẽ phát sinh t dĩ vãng đ đng cay và hiê n ta i cô đ n nên dù thế nào, cái ý nghĩ đi tìm la i mỗi tình đâu vẫn g n chắ t vào đ i sống cu a anh bây gi .

Năm 1974, hôi h ng sau 10 năm xa nhà, về Saigon hôm tr c hôm sau, anh đã đến tìm em

Ở căn nhà đường Bùi Thị Xuân nhàn nhàn đây đã đôi mươi. Một mình, đến quán “Piano Bar” cùng dãy phố uống ly cà phê, nhìn dòng đời xuôi ngược mà lòng se thắt... nhớ em! Kể từ ngày ấy, lại thêm 39 năm, anh vẫn tìm hoài em ở đâu? Còn sống trên quê hương hay lưu lạc phương trời nào? Thời gian sau này, gia nhập phái đoàn y khoa thiệp nguyện về Việt Nam giúp đỡ dân nghèo, đôi lúc anh miệt mài với ý nghĩ lạc quan... ví như qua đất tròn thì ngược xuôi, xuôi ngược trên quê hương thế nào rồi cũng có lúc chúng mình ngẫu nhiên gặp lại nhau...

“Cái thuần ban đầu lưu luyến ấy” là ký niệm êm đềm sống mãi trong tâm hồn tôi mà âm thanh vỗ nhẹ của những cánh bướm khi cất cánh bay lên một buổi chiều nào mà đôi vào hồn người biết bao nhưng nhớ... đôi khi vô tình ca không gian lẫn thời gian dài suốt một đời trăm năm! Có phải niềm tin này chỉ sâu y ra với tình yêu “platonic” khi mà hai kẻ yêu nhau thuần khiết, chớ một lần đắm mê xác thịt như chuyện tình của anh và em?

- Bao giờ cho tôi gặp lại em? Câu hỏi sẽ mãi mãi theo anh cho dù thất vọng lần tuyên vọng chờ đợi cuối đường đời... Viết bức thư này, anh gửi vào không gian, tình cảm em đo lường mà hồi âm thì hãy hiểu rằng ấy là hạnh phúc vô giá em tặng cho một người không sao quên được của tình yêu thời gian thuần ban đầu... Ấy chính là mối tình đầu khó quên!

Gửi với với em như hôn chớ một lần dám trao...

CAO ĐỨC VINH

(9-2013)

